

■ PLAN FOR HØSTEN 1983

■ LANDSMØTEPLAN

■ MELDINGER

■ VEDTEKTSDEBATT

TF

APRIL 1983

LEDER:

PARTIPLANEN FOR HØSTEN 1983

Planen vil følge hovedtrekka i langtidsplanen. Det er gjort noen endringer for å oppnå mer spillerom i planen, men ikke i forhold til innretning og målsetting. Planen forutsetter også at det ikke blir drastiske endringer i den politiske og økonomiske situasjonen. Dersom det skjer vil planen bli omvurdert.

Det er ikke gjennomført noen grundig oppsummering av hvordan langtidsplanen har fungert i partiet. Men noen inntrykk er det mulig å gi. For det første er det et gjennomgående trekk at alle distrikt med noen tillempinger, følger planen. DS' arbeid med planen og ledelse av gjennomføringa er styrka. Planen blir også fulgt av laga. Det er også en positiv utvikling i studiearbeidet. Fra den noe trange fødselen med Hva må gjøres? studiene til studiene i høst har det vært en bedring i evnen til sjølstudier, og bedre diskusjon i laga. Interessen for studier har vært stor og er økende. Planen er kritisert for at den er for stram og inneholder for mange oppgaver og gir lite spillerom for lokal planelegging. Dette er en svakhet med planen. Starten på langtidsplanen var også et uttrykk for den vanskelige perioden partiet hadde vært gjennom med et stort behov for å ta igjen noe av det »tapte». Denne situasjonen er noe bedre nå og planen for høsten og framover vil ta noe mer hensyn til ønsket om større spillerom og mer konsentrasjon om færre oppgaver som blir pålagt ledelsen.

Disse endringene er gjort i forhold til langtidsplanen:

Til høsten er det planlagt 2 lagsmøter på sosialismen/prinsipp-programmet og et møte 3 på Kapitalen. På våren 84 var det planlagt et tredje møte om prinsipp-programmet. Dette møtet er tatt ut av planen. Utfra vår vurdering av det forslaget til prinsipp-program som blir sendt ut nå, er dette forsvarlig. I stedet er møte 3 på kapitalen flytta til våren. Dette vil gi oss *en* stor studie/diskusjonsopplegg på høsten i stedet for to. Det vil også gi partiet større spillerom til to oppgaver som er sterkt ønska prioritert opp i partiet:

Større mulighet for å slåss mot krisa og til å rekruttere til partiet.

Vi vil ikke underslå at det fortsatt er mange og store problemer i partiet etter krisa vi har vært gjennom, både politisk og organisatorisk. Men det finnes også noen trekk som gir håp om en bedre utvikling.

10-års-jubileet til partiet viste at partiet langt fra ligger på sotteseng. Oppslutninga en rekke steder viser at omlandet til partiet finnes. Det samme viser den suksessen med støttingen til Klassekampen. Foruten partimedlemmene er det et stort antall folk utafor partiet som har stilt opp for å berge avisa. Dette sammen med en positiv utvikling på abonnementsstallet gir mulighet for avisa til å overleve med fortsatt jamnt og hardt arbeid fra partiet.

Det er også en positiv utvikling at antall utmeldinger er redusert og antall innmeldinger øker sånn at disse er i ferd med å møtes. Det er absolutt en mulighet for

at vi kan få en positiv medlemsutvikling i løpet av 1983.

Partiets arbeid i kampen mot krisa har tatt seg opp, men det er fortsatt stort behov for utvikling av politiske linjer og avklaring i forhold til reformistiske og økonomistiske politikk.

Vi vil understreke disse positive trekkene i partiet, men også vise til de alvorlige problemene som finnes og som vil kreve hardt arbeid og stor innsats fra styrer og medlemmer.

PRIORITERING OG MÅLSETTING

Valgkampen vil være hovedoppgava til partiet de første ukene av høsten. Utover valgkampen vil det neppe være rom til noe mer enn å komme ajour for de som har utsatt vedtektsdiskusjonen. Høstplanen forutsetter at de aller fleste lag og distrikt er ajour med planen før høsten starter:

Etter valget vil vi ha denne prioriteringa:

1. Overordna prioritering og målsetting for hele partiet:

- Fortsette arbeidet med å bringe Klassekampen i driftsmessig balanse og styrke arbeidet med propaganda og agitasjon.
- Gjennomføre studiene og diskusjonen på sosialismen og prinsipp-programmet.

2. Prioritering under dette:

- Innrettinga på arbeiderklassen og kampen mot krisa.
- Rekruttering til partiet.

3. Øvrige prioriterte oppgaver:

- Diskusjon på nominasjonskriterier og første omgang med nominasjoner.
- Anti-imperialistisk arbeid/solidaritetsarbeid
- Forsvar og fredspolitikk
- Oppfølging av sikkerhet/klassifisering og beredskapsarbeide.

Målsettingene på de forskjellige prioriterte oppgavene blir gitt under gjennomgang av oppgavene i neste avsnitt.

Men skal vi dra sammen noen hovedtrekk så må det være at partiet nå går inn i en landsmøtebevegelse som vil være i ett år.

Den eksterne profilen til partiet må være kampen mot krisa, nedlegginger, oppsigelser, permitteringer osv. og å styrke den politiske profilen til partiet gjennom bedre og kontinuerlig arbeid med Klassekampen. Arbeidet med Klassekampen er også en direkte fortsettelse av innrettinga på arbeiderklassen ved at det fortsatt gjenstår mye for å innføre et fast KK-salg på arbeidsplassene.

Den andre delen av innrettinga på arbeiderklassen er å starte rekruttering fra arbeiderklassen. Dette er også en del av den organisatoriske styrkinga av partiet ved å prøve å øke medlemstallet etter noen år med nedgang i medlemstallet.

Det er ei målsetting å få heve nivået i hele partiet på området sikkerhet/klassifisering og beredskap. Der hvor målsettingen i planen så langt ikke er oppnådd, må arbeidet fortsette.

Det er også ei målsetting å øke aktiviteten i partiet med større deltakelse i de viktigste solidaritets-organisasjonene.

Det er til slutt ei målsetting å styrke den eksterne profilen vår i forsvar og fredsarbeidet og skolere opp deler av partiet på dette området.

GJENNOMGANG AV OPPGAVENE

KLASSEKAMPEN

De samme målsettingene vil gjelde som for første halvår:

Sette målsettingene fra det stående KK-direktivet ut i livet, alle lag driver et fast løssalg, jamn verving av abonnenter og kontinuerlig fornyingsarbeid. Til høsten vil vi kunne si nærmere om hvor vi ligger i forhold til målsettingene om å få avisa i driftsmessig balanse.

Utover målsettinga med å få balanse i økonomien må KK-arbeidet styrkes for å bedre partiets profil utad, få opp partiets propaganda og agitasjonsarbeid. I første rekke må det bety å styrke arbeidet med å selge og spre avisa på arbeidsplassene.

SOSIALISME OG PRINSIPP—PROGRAM—DISKUSJONEN

Studiene vil bli lagt til sosialismekapitlene i det nye prinsippprogram-forslaget med bakgrunnsmateriale som er og vil bli presentert i Røde Fane.

Sjølve studieopplegget vil vi presentere i juni-TF etter at det har vært avholdt en konferanse i partiet for å summere opp debatten om sosialismen og opplegget videre.

Opplegget er tenkt at det første møtet, som helst bør være et heldags- eller helgeseminar tar opp sosialismedelene av programforslaget. Det andre møtet er tenkt avsatt til andre sentrale deler av programforslaget.

Lagsdiskusjonen må være gjennomført før jul. DS vil gi nærmere frist. Oppsummeringer og endringsforslag må raskt inn sånn at SK kan behandle endringsforslagene før nytt forslag blir presentert i løpet av våren.

KAMPEN MOT KRISA OG INNRETTINGA PÅ ARBEIDERKLASSEN

Arbeidet med å styrke innrettinga på arbeiderklassen vil fortsette i planperioden.

Som en oppfølging av »Innrettingsdiskusjonen» som blei gjennomført i laga høsten-82, vil FU i samarbeid med Studieutvalget lage en studiesirkel spesielt innretta på å rekruttere fra arbeiderklassen. Denne studiesirkelen skal brukes i rekrutteringskampanja.

Arbeidet med å få Klassekampen ut på arbeidsplassene har løsna litt. Det vil være en fortsettelse av »innrettingsdiskusjonen» å fortsette dette arbeidet. FU vil fortsette å sende avisa ut til arbeidsplasser og fagforeninger og klubber når det er spesielle reportasjer som Fred Olsen, Helly Hansen m.fl.

Kampen mot krisas herjinger vil fortsette i perioden, og det jobbes med å få ut et helhetelig »handlingsprogram» mot krisa i løpet av 1983. Borgerskapet møter krisa bl.a. med å sanere den ene industribransjen etter den andre. I verkstedsindustrien og ferroløeageringer er nedskjæringene i full gang. Flere andre viktige industrigreiner som aluminimu, papir og cellulose, elektrokjemisk, osv. står for tur.

Viktige bedrifter som Syd-Varanger, Norsk Jernverk, Sulis, Televerket står foran viktige og muligens avgjørende beslutninger fra statens side i 1983.

Kampen for arbeidsplassene vil derfor prege partiets jobbing i hele perioden.

Lønnskampen vil skjerpe seg framover mot tariffoppgjøret i 1984. Det er ei internasjonal lønnsnedslags-kampanje igang, og tariffoppgjøret i 1984 vil vise i hvilken

grad borgerskapet i Norge får gjennomslag for ideen om lønnsnedslag. Kampen for å forsvare kjøpekrafta må forberedes i planperioden slik at vi møter -84 oppgjøret rusta til kamp.

REKRUTTERINGSKAMPANJE

For første gang siden partikrisa satte inn viser årsrapportene en større rekruttering enn utmelding for et stort antall distrikt. Rekruttering har blitt prioritert opp en del steder og mange sirkler er satt i gang. Flere distrikt har satt opp på planen sin å intensivere vervinga til partiet.

Det er igang produksjon av en midlertidig sirkel som kan brukes fram til en ny permanent sirkel er klar til etter valget.

Partijubileet, oppslutninga rundt Klassekampen, om partiets krisepolitikk viser at vi har et stort omland. Av det arbeidet som allerede er gjort viser også at det går an å rekruttere til partiet. Det finnes også erfaring med å sette i gang skoling i arbeiderklassen og medlemsverving.

Det finnes tre ulike syn på hvordan rekrutteringa til partiet skal drives nå:

- rekruttere fritt, flest mulig inn i partiet.
- bare rekruttere arbeidere, rekrutteringsstopp på intellektuelle og småborgere.
- storstilt rekruttering med spesiell vekt på og særegne tiltak for å rekruttere fra arbeiderklassen.

Det andre alternativet vil føre til fortsatt nedgang i medlemstallet. Det er urealistisk å få til verving av mange nye medlemmer fra arbeiderklassen. Det vil fortsatt være en del naturlig avgang fra partiet (som vi alltid har hatt).

Både det første og det tredje alternativet vil forverre klassesammensetninga i partiet. Det første alt. vil neppe føre til noen verving fra arbeiderklassen.

Det er det tredje alternativet som må være riktig i den situasjonen partiet er i. Lenin har skrevet om at det er i krisetider og når partiet er i vanskeligheter at partiet bør åpne dørene for nye medlemmer og være mer restriktive i medgangstider. Sjøl om ingen restriksjoner på kalssetilhørighet vil forverre klassesammensetninga i partiet mener vi at behovet for å styrke partiet med flere medlemmer på kort sikt kan være overordna det langsiktige perspektivet med en bedre klassesammensetning. Vi løser ikke det med en ny proletariserings-kampanje nå. Det som må til er at vi begynner å løse på det gamle problemet med å rekruttere mange direkte fra arbeidsplassene. Å få til det må bety særskilte tiltak fra styrer på alle nivå og spesielt fra arbeidsplass-laga i industrien. Det må også bety at de beste studieledera i partiet må prioriteres på sirkler med deltakere fra arbeiderklassen (eventuelt på bekostning av andre sirkler).

Vi har også den erfaringa av at like etter en valgkamp er det spesielt gunstig å trekke med de som har deltatt i RV-arbeidet på sirkel.

I tillegg er det verdt å peke på at det finnes en kilde til rekruttering fra sjiktet med tidligere medlemmer. Mange av de føler seg nær knytta til partiet fortsatt. Her er muligheten for direkteopptak tilstede dersom de er villige til å gjøre en innsats for partiet.

Det er nødvendig å understreke at de sirklene som blir satt i gang er for å rekruttere folk og ikke for allmenn «folkeopplysning» for folk som allerede har to og tre sirkler bak seg, men ikke har blitt medlem.

Nærmere opplegg om rekrutteringskampanja vil bli sendt ut i august etter at det er gjort en del undersøkelser og oppsummering av erfaringer som finnes i partiet. Det

vurderes også å sette i gang særskilte forsøk på å få i gang rekruttering fra arbeidsplassene i industrien.

NOMINASJONER TIL VALG AV NY SENTRALKOMITE

I oktober vil det bli sendt ut forslag til kriterier for nominasjoner og valg til ny SK. Laga skal gjennomføre diskusjonen på kriteriene og sende inn forslag på kandidater til det nye SK fra eget lag og utafor.

Det vil seinere bli en ny mulighet til flere nominasjoner med vurdering av kamerater i laga i samband med valg av delegater rundt juni 1984.

ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID – SOLIDARITETSARBEID

I de to siste halvårsplanene er det avholdt en rekke med skoleringsmøter og distriktstise konferanser om solidaritetsarbeid. Dette har bidratt til at dette området har fått en bedre plass i partiarbeidet en rekke steder. Dette arbeidet vil fortsette. Men det er en målsetting i tida framover å få opp aktiviteten i de viktigste solidaritets-organisasjonene som Afghanistan-komiteen, Solidaritet Norge-Polen, Palestinakomiteen mm, og en større aktivitet fra grunnplanet i partiet. Det vil bli laget en plan for at utvalgte distrikt og steder skal prioritere opp dette arbeidet der hvor det allerede eksisterer solidaritets-organisasjoner og starte nye der det er grunnlag for det i og utafor partiet.

Vi starter en opptrapping av dette arbeidet fordi partiet har en rik tradisjon i anti-imperialistisk arbeid og mye å tilføre de organisasjonene vi arbeider i. Solidaritetsarbeid har også vært et viktig omland for partiet som har gitt oss mange nye medlemmer.

SIKKERHET/KLASSIFISERING OG BEREDSKAP

På grunnlag av oppsummeringene av diskusjonene om sikkerhet og klassifisering vil det bli sendt ut en skriftlig oppsummering før sommeren. Den vil ta opp noen av de politiske motsigelsene som står omkring dette arbeidet. Den vil også rette opp svakheter og feil i klassifiseringsarbeidet. Målsettinga er å få hele partiet opp på et minimumsnivå sånn at det finnes et felles grunnlag for det videre arbeid. Dette vil kreve en oppfølging i noen distrikt og en del lag i løpet av høsten. Før jul vil det bli sendt ut en oppsummering av beredskaps-diskusjonen som gjennomføres nå, sammen med et materiale til en »beredskapsøvelse» i 1984.

FORSVAR OG FRED – MILITÆRPOLITIKK

Vi stiller ei begrensa målsetting denne høsten. Arbeidet konsentreres på å få opp partiets eksterne profil på forsvars- og fredspolitikken samtidig som det interne arbeidet fortsetter i tråd med tidligere planer.

Det er ei forutsetning for organisering av folk rundt kampen for nasjonal sjølråderett at partiets politikk blir kjent. Det er også en viktig svakhet i kampen mot revisjonistiske, pasifistiske og kapitulasjonistiske politiske strømninger at vår politikk ikke er kjent. Derfor må en opp-prioritering av partiets arbeid på dette området i ei

førkrigstid knyttes sammen med å heve vår eksterne profil.

SK har reorganisert og styrka det forsvarspolitiske utvalget. Det er grunnlag nå for en offensiv i masseorganisasjonene, spesielt i fagforeninger og klubber. Vi bør komme inn i media-bildet med sentrale og lokale forsvarspolitiske talsmenn og bygge opp talsmenn som kjører vår politikk på debattmøter, arrangerer debattmøter ol.

I samband med skolering av RV-kaderen, skal partiet utvikle materiale som vi også vil bruke til skolering av folk som kan reise vår politikk i masseorganisasjonene. I oktober arrangerer vi et Dokka-kurs, spesielt tilrettelagt med sikte på skolering og drøfting av taktiske linjer. Dette er bla. ledd i oppkjøringa foran årsmøtene i fagforeningene. Vi ønsker at DS-ene sender folk på dette kurset som kan kjøre tilsvarende opplegg for kader i distriktene og SK vil så langt det er mulig også stille med innledere på slike regionale kurs.

TIDSPLAN FOR LANDS - MØTEFORBEREDELSENE

Fra høsten vil forberedelsene til partiets 4. landsmøte starte for alvor. Vi vil her presentere den tidsplan som SK har vedtatt for gjennomføring av landsmøteforberedelsene. SK har også vedtatt at delegatene til landsmøtet blir valgt på delegatkonferanser blant de delegatene som laga velger. Vi viser til vedtektene §7, 4 ledd.

De fristene som er satt opp gjelder for Distriktstyrene. DS må sette opp egne frister for laga utfra de sentrale fristene. Dette må laga ta hensyn til i sin planlegging.

VEDTEKTENE

- Endringsforslag sendes ut februar 83
- Lagsdiskusjon mai-august 83
- Rapport og forslag inn i oktober 83

PRINSIPP-PROGRAMMET

- Forslag til nytt prinsipp-program sendes ut offentlig før sommeren 83 med mulighet for offentlig diskusjon i Klassekampen, Røde Fane mm og intern diskusjon i TF og lokalblader før

lagsdiskusjonene. Sosialismedelen vil også bli et tema på sommerleirene.

- Lagsdiskusjon oktober-desember 83
- Rapport og forslag inn januar 84
- Nytt forslag/endringsforslag ut mai 84
- Rapporter og forslag inn august 84

BERETNING

- Utsending januar 84
- Lagsdiskusjon februar-mai
- Rapporter inn i juni 84

NOMINASJONER

- Utsending av forslag til kriterier oktober 83
- Lagsdiskusjon på kriteriene november-desember 83 og første runde på nominasjoner.
- Rapport og forslag inn i januar 84
- Neste runde på nominasjoner i mai-juni med kadervurderinger av nominerte kamerater i laga
- Forslag inn august 84

DELEGATVALG

- Opplegg for delegatvalg ut i januar 84

- Delegatvalg i laga i mai-juni (samtidig med siste nominasjonsmøte)
- Rapport om delegatvalg inn i august 84

RV-DISKUSJON

- Opplegg og materiale til diskusjon blir sendt ut i løpet av høsten. SKs forslag vil bli sendt ut i januar 84

- Lagsdiskusjon innen august 84
- Rapport og forslag inn oktober 84.

I løpet av høsten og vinteren 84/85 vil delegatkonferanser og landsmøtet bli avholdt.

SKAU.

MELDING:

UTMELDING

Et manneårig medlem av ml-bevegelsen, Sverre ... Oslo, har meldt seg ut av partiet. Kr ... var formann i SUF(m-l) i 1971-72 og medlem av sentralkomiteen i AKP(m-l) 1973-80.

Sverre ... har uttrykt at han ikke ønsker noen offentlig polemikk med

partiet i samband med sin utmelding. Sentralkomiteen er enig i dette, og vil derfor ikke kommentere dette ytterligere nå.

SKAU.

MELDING:

OBLIGATORISK STUDIE-MATERIALE

KRIG I NORGE

Obligatorisk studiemateriale.

Heftet »Krig i Norge» er obligatorisk studiemateriale til møtet om beredskap i partiet. I dette heftet legges det fram mye materiale om den sannsynlige utviklinga av en okkupasjon i Norge. Varslingstider, evnen til norsk mobilisering, overføringsmuligheter fra andre NATO-land og Sovjets lynkrigs-kapasitet blir drøfta.

I heftet legges det fram en oversikt over sannsynlige prioriterte angrepsmål

for Sovjet, i første omgang.

Alt dette er *nødvendig* bakgrunnsmateriale for å diskutere beredskap. Det holder ikke at en »ekspert» i ei avdeling har lest heftet.

Vi valgte å gi ut dette heftet offentlig, framfor å kjøre materialet sammen med det som har vært vedlegg til TF. Årsaken er ikke at dette er mindre viktig stoff, men at vi ikke fant noen grunn til at bare partimedlemmer skulle ha tilgang til materialet.

SKAU.

MELDING:

FRA SKAU OM UTTALELSEN FRA HAMMERFEST AKP(mi) I KLASSE- KAMPEN 25.3.83

SKAU vil gjøre greie for hva som har skjedd mellom laget i Hammerfest og SKAU i forbindelse med uttalelsen fra Hammerfest som sto i KK 25. mars. Like etter utmeldingene til Jarl H. og Hallvard J. vedtok laget en uttalelse som inneholdt synspunkter i sosialismedebatten og standpunkter i forhold til debatten og de to utmeldte. SKAU mener at siste del av uttalelsen bryter med vedtektene. Vår kritikk dreier seg om at et underordna organ i partiet går offentlig ut og markerer seg uenig med partiledelsen, sier seg enig med utmeldte medlemmer og kritiserer det debatt-opplegget som er lagt for sosialisme-debatten etter demokratisk behandling i partiet. De kommer også med en offentlig erklæring om at de vil gå inn for å holde landsmøtet på et tidligere tidspunkt i debatten og før laga har starta den organiserte diskusjonen om dette.

Vi viser her til vedtektenes §3 d) hvor det bla. står:

»Sørge for at intern debatt holdes innafør partiet og utad lojalt sette i verk partiets vedtak». §5, 1.ledd hvor det står at: »lavere organ er underordnet høyere og hele partiet er underordnet sentralkomiteen.» Deres utspill satte i dette tilfellet SK utafor sidelinja og vi måtte godta det faktum at uttalelsen allerede var offentliggjort da vi blei kjent med den. Videre i § 6: »Føre fram linjer og standpunkt utad som man vet strir mot partiets linjer eller som kan skade partiet.», og i § 6, 2 ledd: »Partiet vedtar i samsvar med reglene for den demokratiske sentralismen hvilke

diskusjoner som skal føres og når de skal føres, ut fra hva som er viktigst for partiet og hva som er mulig ut fra de krava klassekampen stiller til partiet.»

Uttalelsen blei sendt til Klassekampen og lokalavisene i Finnmark. Siden den allerede var referert i lokalavisene var det ingen mulighet for SKAU å få laget til å trekke uttalelsen tilbake og diskutere de motsigelsene som var oppstått internt. Før uttalelsen blei trykt i KK med et svar fra SKAU var det oppnådd enighet mellom styret og SKAU der styret beklaga at uttalelsen blei offentliggjort og at de var enig i at avdelinga hadde brutt vedtektene. Styret forplikta seg videre til å følge debatten og respektere overordna organ for framtida. På dette grunnlaget kunne vi hindre at motsigelsene blei debattert offentlig og i stedet kunne diskuteres og ordnes opp i internt.

SKAU ønsker å gjøre rede for dette i hele partiet og markere dette standpunktet for at denne hendelsen ikke skal skape presedens i partiet for at lag og organ går offentlig ut og markerer sin uenighet med partiledelsen og standpunkter i en debatt som pågår internt i partiet. En sann debatt-stil vil undergrave demokratiet i partiet og skape en debattform som vi finner igjen i sosialdemokratiske partier som SV og DNA.

Vi vil også markere at vi med dette ikke ønsker å stoppe den offentlige debatten om sosialismen som pågår mellom enkeltpersoner i Klassekampen og Røde Fane mm.

SKAU

PARTIET OG DET INTERNASJONALE ARBEIDET

Representanter for partiets internasjonale utvalg (IU) har i løpet av de siste månedene gjennomført flere møter over hele landet med distriktsstyre-kader, front-kader og andre om partiets internasjonale solidaritetsarbeid.

Fra plass til plass veksla problemstillingene etter lokale erfaringer. Her skal jeg bare trekke fram noen områder og sette fram noen påstander til videre diskusjon.

PARTIET PRIORITERER IKKE SOLIDARITETSARBEIDET UT FRA EN POLITISK VURDERING!

I alt for stor grad preges vårt solidaritetsarbeid i dag av kun borgerlig humanisme, med de store begrensningene det fører med seg. At vi som i arbeidet med Polen og Afghanistan jobber i enhet med et stort spekter, bl.a. på et humanitært grunnlag, gjennom humanitære aksjoner som helseprosjekt og adopsjoner er positivt og må fortsette. Men som et kommunistisk parti må vi stille oss målsettinger utover dette, også innafor solidaritetsarbeidet. Vi må reise politisk kamp på spørsmål som vi mener er sentrale, som Sovjets rolle og hva Polen og Afghanistan viser om Sovjets natur, den vestlige kapitalens knefall for Sovjet osv. Videre må vi reise kamp på betingelsesløs støtte til motstandskampen, bl.a. innafor fagbevegelsen hvor AIS (Arbeiderbevegelsens Internasjonale Utvalg) seiler opp som et reint

humanitært alternativ.

Det er i første rekke vi som kan reise slike diskusjoner innad i disse frontene for å vinne flere for våre analyser. Om vi ikke ser at det internasjonale solidaritetsarbeidet på denne måten også har betydning for den kampen vi fører i Europa og Norge, mot krigsfare og unnfallenhet, mot kapitalismens krisepolitikk, for sosialismen, så forspiller vi et viktig kort.

Dette betyr ikke at vi driver solidaritetsarbeid kun ut fra egoistiske interesser. Som kampen for sosialismen er internasjonal så er kampen mot imperialismen nødvendigvis også internasjonal. Derfor er det en plikt for kommunister å vise solidaritet. Men Polens og Afghanistans kamp og vår solidaritet skjer ut fra en felles interesse: Knuse imperialismen og reise verdenskommunismen.

PARTIET MANGLER STRATEGISKE PERSPEKTIVER

Partiets perspektiver i solidaritetsarbeidet er fraværende. Vårt inntrykk er for eksempel at det hører til unntakene at distriktsstyrer og avdelinger diskuterer partiets solidaritetsarbeid i et slikt perspektiv. Hva med partikameratene innafor de enkelte frontene. Se på paragraf 23 i vedtektene om fraksjoner. Deres muligheter til å føre slike diskusjoner til nå har vært små fordi slike fraksjoner de fleste steder har mangla helt.

Her står det klare oppgaver for

partiledelsene på alle nivåer. Som et ledd i å ta solidaritetsarbeidet alvorlig må prioriteringa av det diskuteres i forhold til antallet kader til disposisjon.

PARTIETS EKSTERNE PROFIL

Partiets kader står sentralt i mange fronter, er bærebjelker uten tvil. Sjøl folk langt utafor våre rekker understreker dette. Partiet har vunnet stor tillit i nye grupper på denne måten.

Gjennom solidaritetsarbeidet har vi de siste åra åpna nye dører i alliansepolitikken - en linje vi må arbeide for å utvikle og styrke.

Men - som en følge av hva jeg tok opp tidligere - partiets manglende *politiske* prioritering av solidaritetsarbeidet - kan vi nå få en mengde hengivne frontaktivister som legger partiets strategiske mål - kampen for sosialismen og kommunismen - på hylla.

Det er på tide at vi reiser kamp på partiets synspunkter - også i solidaritetsarbeidet.

Til dette trengs det minst to redskaper:
-En ekstern profil fra partiet sentralt såvel som lokalt på spørsmål som berører frontarbeidet. Her kan nevnes spørsmål som Sovjets rolle, perspektivene på kampen i forhold til krig/fred-problematikken, om innsamlingsmålet skal være våpen eller sjukehus osv. Partiet må markere sin særegne profil politisk. Dette kan i neste omgang danne utgangspunkt for debatt innad i fronten.
-En nitidig oppfølging av solidaritetsarbeidet fra partiets talerør nummer EN: Klassekampen.

SOLIDARITETSARBEID OG PARTIBYGGING

ML-bevegelsen i Norge har tradisjoner i

internasjonal solidaritetsarbeid. Vietnamarbeidet, kampen mot EEC var to viktige massebevegelser hvor vi jobba aktivt, *propaganderte vår politikk* og vant store grupper progressive nærmere partiet. Hvor mange kjenner seg ikke igjen som huka til ML-bevegelsen gjennom Solkom og Akmed?

I dag står andre kampsaker på tapetet internasjonalt - Afghanistan, Polen, Palestina og Latin Amerika. Behovet for en anti-imperialistisk massebevegelse som spesielt retter skytset mot Sovjet er til stede. Inntrykket er at partiet til nå ikke har jobba spesielt for å utvikle disse solidaritetsbevegelsene etter slike linjer. Når vi samtidig ikke agiterer for partiets politiske analyser i frontene sier det seg sjøl at vi ikke legger grunnlag for å trekke folk nærmere partiet - ja enda til verve nye medlemmer.

SOLIDARITESARBEID ER FRED SARBEID?

Ta fredsbevegelsen - det må vi vel kalle en massebevegelse. De samler seg bak almenne nedrustningsparoler og fremmer ideen om at våpen er årsaken til krig. Store grupper som spontant reagerer på Sovjets overgrep i Afghanistan, USAs misjon i Latin Amerika, lules inn i den tro at spørsmålet om fred kun dreier seg om atomvåpen i Europa. Mer navlebeskuende skal vi lete lenge etter. Men så lenge ikke vi aktivt går ut og mobiliserer folk til kamp mot all krig, inkludert de krigene som allerede er i gang, og til å knuse årsaken til krig - imperialismen - kan fredsbevegelsen fortsette sitt tåkeprat. *Vår oppgave må være å propagandere at anti-imperialistisk solidaritetsarbeid er det beste fredsarbeid.*

DEN FARLIGSTE SUPERMAKTA - SOVJET

Partiet har en klar analyse på dette. Mitt spørsmål er om partiet i sin daglige aktivitet ser alvoret i dette og innser nødvendigheten av på alle måter å avsløre Sovjet.

Innser vi at Afghanistan i dag er Sovjets Vietnam i spørsmålet om å avsløre Sovjet for verden som imperialistisk, som den mest aggressive supermakta? Praksis tyder ikke på det.

At illusjonene om Sovjet i arbeiderklassen er store veit vi. Jubelkoret for Andropovs nedrustnings«tilbud» burde være et varsko. Allikevel er vi villige til å selge Afghanistan som grunnlag for 8.mars demonstrasjoner - *i kamp nettopp mot krefter som støtter Kremls invasjon i Afghanistan.* »De vant i avstemning - Vi var ikke sterke nok», får vi høre. Etter min mening er det visse spørsmål vi ikke tar opp til avstemning. Som vi på slutten av 60-tallet sto på Vietnam, skal vi i dag stå på Afghanistan. Afghanistan er en sak vi *ikke* selger. Dette er et spørsmål om å ha de strategiske perspektivet om »Afghanistan som Sovjets Vietnam» klart for øye. Det kan sies så sterkt at uten at vi avslører Sovjet som fascistisk og imperilaistisk så vil vi ikke kunne vinne arbeidsfolk i Norge for sosialismen.

PRIORITERINGER

Mange vil invende at partiplan og presserende arbeidsoppgaver gjør det umulig å gi internasjonal solidaritet større plass i partiet. Vi har allerede møtt argumentet mange ganger.

Mitt poeng er at vi i partiet på alle nivåer nå må innse at det internasjonale arbeidet må gis en *politisk* vurdering som setter det i forhold til partiets mange andre oppgaver og spesielt i forhold til våre strategiske mål, og ut fra en slik diskusjon må vi finne *hvordan* dette arbeidsfeltet best kan utvikles. Vi må bort fra kaderkabalene som allikevel aldri går opp som grunnlag for om vi kan prioritere dette feltet eller ikke.

HVA NÅ?

Dette var noen hovedpunkter fra debattene. Gjennom dette innlegget legges de fram for videre debatt i partiet. Vi oppfordrer Distriktsstyrer og avdelinger til å føre diskusjonene videre. Om dere ønsker det har vi utarbeida en innledning som kan brukes. Seminarer og kurs kan også arrangeres. Om kapasiteten tillater det, stiller vi gjerne.

Rico.

DEBATT

AKP - FRA MAOIST - PARTI TIL DENG-PARTI

Før jul hadde min avdeling besøk av Pål S i forbindelse med kina-diskusjonen i partiet. Pål S fremmet i diskusjonen en del standpunkter som får meg til å tro at han forkaster store deler av maoismen. Jeg vil derfor utfordre ham til å gjenta sine standpunkter slik at hele partiet kan ta stilling:

1. Pål S i mener at hovedmotsigelsen i Kina *ikke* går mellom klasser, men på utviklinga av produktiv-krefter/produksjonsforhold. Jeg oppfatter hans standpunkt som et typisk Deng-standpunkt og i strid med Mao. Standpunktet fører nødvendigvis til en nedtoning av klassekampens betydning. Og hva med faren for kontrarevolusjon??

2. Pål S i mente at det store spranget framover i hovedsak var idealisme - et forsøk på å flytte overbygninga lengre enn det var grunnlag for i basis.

3. Tilsvarende mente han at kulturrevolusjonen i hovedsak var feil.

»MAOIST«

4. Slik jeg oppfattet Pål S i mener han at Mao (ihvertfall med hensyn til den økonomiske politikken) sto for i hovedsak riktige linjer fram t.o.m. Folkekommunene, men etter 1957/58 i hovedsak hadde stått for idealisme (venstreavvik) i den økonomiske politikken.

Disse standpunkter er kjente Deng-standpunkter.

5. Når det gjaldt spørsmålet om Deng sjøl hadde Pål S i et «ikke-standpunkt» - et vente å se standpunkt».

Jeg synes det er ganske fantastisk at partiformannen ikke evner å se det som borgerskapet har sett for lenge siden og Mao så for 20 år siden, nemlig at Deng står for innføring av kapitalismen i Kina. Jeg kan godta at AKP foreløpig venter med å ha en mening om Kina har skiftet farge. Det er jo ikke sikkert at Deng-fløyen vinner. Hvem ville feks.

trodd i 1970 at etter 4-banden kom Deng? Men det går da an allerede nå å ha en mening om Deng!

6. Det er på møte i partiet å være »materialistisk» og å sky idealisme. Det er vel og bra. Men det må være lov å være redd for at partiet havner i den motsatte grøfta - at partiet forfaller til mekanisk materialisme (Lenge leve utviklinga av produktivkreftene!). Hvor blir det av kampen mellom klassene i Kina? Er det en kamp mellom borgerskap og proletariat i KKP om statsmakta? Hva med KKP's politikk overfor de store massene - overfor bøndene. Vel og bra med å heve levestandarden, men hva med de 900 andre millionene?

7. Noen momenter om hvordan jeg ser innføring av kapitalistiske produksjonsforhold både i industrien og på landsbygda.

- Forskjellen mellom rike og fattige vil øke. Dette skjer også innenfor arbeiderklassen sjøl. Feks. utprøves nå systemet hvor flinke arbeidere får store leiligheter, de mindre flinke får mindre leiligheter.

- Personlig tror jeg det bare er spørsmål om tid før folkekommunene blir avskaffet. I så fall faller hele grunnlaget vekk for en sosialistisk utvikling av landsbygda.

- Klasseanalysen er revidert, intellektuelle er blitt arbeidere og borgerskapet er avskaffet som klasse.

- Sovjet kritiseres bare for å være hegemonistisk ikke for å være kapitalistisk.

- Eksport av arbeidskraft tillates.

- 3.-verdenteorien er i praksis forlatt. På meg virker det som om Kina har gått svært langt i å droppe strategien med å bygge en breiest mulig allianse mot Sovjet. - Istedet er man nå opptatt av å holde seg sjøl utafor en 3.verdenskrig. Personlig tror jeg det bare er et spørsmål

om tid før Sovjet og Kina kommer til en form for forståelse (formell eller uformell) om en ikke-angrepsavtale. Sovjet har naturlig nok interesse av å kunne frigjøre styrker fra øst for å kunne konsentrere dem i vest.

Den dagen Sovjet og Kina kommer fram til en slik forståelse er faren for 3.verdenskrig kommet svært mye nærmere.

8. Det har ikke blitt reist en diskusjon om kritikk av kapitalismen i Sovjet. Diskusjonen har vist at vi har store hull i forståelsen av den politiske økonomien. Men diskusjonen har også, etter min mening, vist en annen ting: Vi har store problemer med å kritisere kapitalistiske foreteelser i Sovjet fordi Kina nå benytter samme tiltak for å få fart på økonomien. Fordi vi ikke evner å kritisere kapitalisme i Kina klarer vi heller ikke å kritisere Sovjet-kapitalismen. Skillet mellom kapitalisme og sosialisme blir dermed borte.

9. Vi ønsker å gi skikkelige svar på hva sosialisme på norsk vil bety. Jeg tror ikke vi klarer dette før vi avklarer med oss sjøl hva vi mener om det sosialistiske eksperimentet som har vært i Kina. Folk vil (naturlig nok) spørre hva som er vitsen med sosialismen når Kina nå tyr til kapitalisme for å få opp produksjonen. Ja folk (inklusive partimedlemmer jeg har snakket med) fører det videre: Hvis vi tenker oss Norge i 1917: Hva ville du ha valgt - den sovjetiske revolusjonen eller den sosialdemokratiske løsningen. Produksjonen har jo økt, velstanden i Norge er blitt høyere - kanskje det er best det gikk som det gikk!

10. Klarer AKP å gi skikkelige svar på dette har vi vist vår eksistens-berettigelse. Klarer vi det ikke ender vi som en filial av Deng - et revisjonistisk parti av en ny type - et Deng-KP.

FRAM FOR EN NØKTERN DISKUSJON OM KULTUR- REVOLUSJONEN! PÅL S^T

Signaturen »Maoist« stiller en lang rekke spørsmål til meg. Det er bra, det stimulerer debatten. Men jeg må innrømme at det er mange av dem jeg ikke kan svare på, og andre vil kreve større plass enn TF kan godta. På grunnlag av en diskusjon som han refererer til, mener han å kunne trekke den konklusjonen at jeg forkaster store deler av maoismen. Denne konklusjonen er ikke riktig. Det som imidlertid er riktig er at jeg etter nøye overveielser har kommet til at jeg ikke kan forsvare teorien om kulturrevolusjonen som en del av vårt teoretiske grunnlag. Jeg mener kort og godt at den er umarxistisk. Den står etter mitt skjønn i en så skarp motsetning til det jeg oppfatter som grunnelementene i marxismen-leninismen, at jeg simpelthen føler meg tvunget til å forkaste den. At jeg forkaster teorien om kulturrevolusjonen betyr ikke at jeg har gjort meg opp noen endelig mening om klasseinnholdet i kulturrevolusjonen og innholdet i alle de stridende linjene i den. Det er f.eks. fullt ut mulig for en massebevegelse å være revolusjonær eller progressiv, uten at den ideologien som den støtter seg på dermed behøver å være vitenskaplig eller marxistisk. At jeg forkaster teorien om kulturrevolusjonen betyr heller ikke, slik som M. insinuerer, at jeg forkaster store deler av maoismen.

Når det gjelder å definere maoismen, så står det igjen et betydelig vitenskaplig arbeid. Dette skyldes i første rekke ulike kinesiske partiledelser som hver for seg har svikta sin plikt til å gjøre Maos verker kjent. Vi har faktisk bare tilgang på fem

utvalgte bind av Maos verker, samt en del småskrifter, direktiver, sitater og sannsynligvis ett eller to av breva i Den Store Polemikken. Når det gjelder hovedtyngden av Maos kjente produksjon, så ser jeg den som høyverdig marxist-leninistisk teori, en videreføring og utdyping av teorien vår. Når det gjelder den produksjonen som vi bare kjenner i brokker og biter, så er det så mye jeg ikke veit. Jeg veit ikke f.eks. om Mao på noen måte var delaktig i Chiang Chings skriv om kulturpolitikken. Han støtta avgjort Yao Wen-yuans artikkel om teaterstykket »Hai Jui«, men det er uklart for meg hvor mye av Yaos øvrige artikler som var inspirert eller godkjent av Mao. Jeg veit at Mao skapte tre-verden-teorien, men det jeg kjenner som Maos direkte utsagn om dette er bare en kort replikk til Kenneth Kaunda, som ikke kan gjøre krav på vitenskaplighet. Utdypinga av tre-verden-teorien, slik vi kjenner den skriver seg fra Deng Hsiao-ping (talen i FN) og den store lederartikkelen i Folkets Dagblad. På denne måten hefter det for meg store uklarheter til hva som egentlig er maoismens hoveddeler fra la oss si 1965 og fram til Maos død. Dersom dette står mye klarere for »Maoist« vil jeg sjølsagt sette pris på å bli opplyst om dette.

M. utfordrer meg til å gjenta de standpunktene jeg la fram i avdelinga hans. Det skal jeg gjøre, og det vil skje i form av en signert artikkel i Røde Fane. De som ønsker en samla framstilling av dette fra min side, henvises altså til RF nr. 3. Her skal jeg bare kommentere noen

av punktene til M.

Til 1. Jeg sa *ikke* at hovedmotsigelsen i Kina ikke går mellom klasser. Det jeg sa var at jeg var kommet til at hovedmotsigelsen i et sosialistisk land vil kunne variere, avhengig av forholda. Generelt for perioden fra revolusjonen til kommunismen mener jeg at det er motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold som er hovedmotsigelsen. Denne vil også komme til uttrykk i klassemotsigelser. Men i perioden med intens kamp mot det gamle borgerskapet, vil hovedmotsigelsen gå mellom klasser. Jeg er klar over at dette ikke er identisk med det Mao har sagt om dette. Det er et forsøk på å finne fram til det jeg oppfatter som et mer dialektisk og mindre statisk syn på forholdet mellom de ulike typene motsigelser under sosialismen. Jeg trur ikke det er dekning for å si at dette standpunktet er identisk med Deng-Hsiao-pings standpunkt. Mitt standpunkt inkluderer faren for kontrarevolusjon., samtidig som det understreker betydninga av å utvikle det materielle grunnlaget for kommunismen, i tråd med det f.eks. Marx skriver om i »Kritikk av Gothaprogrammet». (Retten kan ikke være på noe høyere nivå enn samfunnets økonomiske struktur.) Kanskje er ikke mitt standpunkt riktig. La oss diskutere det.

Til 2. Ja, jeg er meget kritisk til Det Store Spranget. To år etter at Mao hadde sagt at det er gærnt å legge hovedvekta på tungindustrien, (De ti viktigste forholda) slår han tvert om og går inn for å overføre 50 millioner folk fra landbruket til produksjon av stål. I et forsøk på å rykke raskt fram mot kommunismen blei det organisert en storstilt kampanje for kantiner over hele landet. Den klappa sammen i løpet av kort tid, og blei siden ikke forsøkt gjenreist av noen. Under kulturrevolusjonen i Kina var du per definisjon en »vandrør på den

kapitalistiske vei» hvis du stilte spørsmålstegn ved Det Store Spranget. Jeg håper at det er mulig for oss å føre diskusjonen på et noe mer nøkternt plan.

Til 3: Jeg mener at teorien om kulturrevolusjonen i hovedsak ikke er marxistisk.

Til 4: Dette er en uriktig framstilling av mine synspunkter, Jeg har f.eks. alltid berømma Maos rolle i kritikken av Krustjov-revisjonismen. Jeg verdsetter høyt Maos kritikk av Stalins politiske økonomi, slik den er gjengitt i piratutgaven til Monthly Review. (A Critique of Sovjet Economy). Riktignok har jeg en underordna kritikk av denne boka, i og med at jeg synes Mao legger for lite vekt på de materielle vilkåra og for stor vekt på de subjektive vilkåra. I motsetning til Stalin, som gjør den motsatte feilen.

Til 5: Generelt har jeg blitt veldig skeptisk til å knytte vurderinger til personer i andre kommunistaprtier. Jeg veit at Mao sa at Deng ikke hadde greie på marxisme. Men den samme Mao tok initiativet til å rehabilitere den samme Deng til posisjonen som statsministerens høyre hånd. Den samme Mao godkjente karrieristen og anti-marxisten Lin Biao som sin *vedtektsfesta* arvtaker. Den samme Mao var med på å vedta ei beretning (til den 9. partikongressen) som erklærte at Liu Shao-chi hadde vært fiendeagent og streikebryter fra 1921, noe som etter mitt beste skjønn må være løgn og historieforfalskning. Jeg har stor tillit til Mao som teoretiker og revolusjonsstrateg. Men jeg har mista min blinde tillit til Maos evne til å vurdere folk. Deng har gjort seg skyld i en del avgjorte revisjonistiske feil. Men det kan ikke nektes for at han spilte en sentral rolle i polemikken mot Krustjovrevisjonismen, eller at det faktisk var han som la fram tre-verden-teorien. Derfor mener jeg det er nødvendig med mer analyse av Deng enn det M synes å

mene.

Til 6: Det vil føre for langt å svare på alt dette. Men siden mitt standpunkt etterlyses, så vil jeg henvise til den samtalen jeg hadde med en kinesisk økonom om disse spørsmåla, referert i Røde Fane. Jeg vil be M vurdere den plattformen jeg fører den diskusjonen utfra. Det finnes forøvrig et referat av min diskusjon med KKP om Jugoslavia, som har vært tilgjengelig for spesielt interesserte i partiet i lengre tid. Dersom M har lest dette ber jeg han om å kommentere det også.

Til 7: I samtaler med KKP, internt i

partiet og til dels eksternt har jeg gitt uttrykk for kritikk av KKP's linje og teori på en lang rekke områder. Forøvrig fører det for langt å kommentere alle punktene her.

Til 8: Vi har konfrontert KKP med spørsmålet om Sovjet en lang rekke ganger, og markert at dette er et stort prinsipp-spørsmål for oss. Vi har bare fått unnvikende og utilfredsstillende svar, og har allerede vedtatt å følge opp dette punktet særskilt neste gang det byr seg en anledning.

Til 9 og 10: Ingen kommentarer.

Pål S

ER PARTIKRISA OVER?

I TF, oktober-82 kan ein lese forslag til parti-plan for våren 1983. Her blir det foreslått at obligatoriske lagsmøter og prioriterte oppgaver for heile partiet, våren-83 skal vere:

- Studiemøter på »Kapitalen».
- KK-kampanje
- Innretting på arbeidarklassen
- Beredskapsdiskusjonen
- Lagsmøtet om RV og valkampen
- Vedtektsdiskusjon.

I tillegg kjem 8.mars og 1.mai-førebuingane.

Dette er ein voldsamt omfattande plan som er heilt urealistisk å kunne gjennomføre. Store delar av medlemsmassen har hovudtyngda av det politiske arbeidet utafor partiet. Trur partileiinga at ein slik plan vil skape ny entusiasme for partiarbeidet og eventuelt hindre nye utmeldingar?

Eg meiner at slike voldsamt omfattande planar viser følgande:

1) Planane avslører politiske feil, da dei ikkje evnar å prioritere skarpt, og greier ikkje å skille det viktige frå det mindre viktige.

»MONS»

2) Partileiinga prøver å late som om krisa i partiet er over, og at vi no skal ta igjen alle dei diskusjonane som måtte utsettast pga. krisa.

3) Partileiinga si feilvurdering av stoda i partiet, kan få katastrofale følger. Dei alt for omfattande planane kan ta knekken på nye og gamle medlemmar. Dessuten må ein stille eit spørsmål ved kor mange obligatoriske møter ein kan presse på medlemmane, før den demokratiske sentralismen er redusert til berre sentralisme. I dette plan-forslaget lurar den reine sentralismen i bakgrunnen. Skal demokratiet vere levande, så må alle dei ulike partilaga få tid til å utvikle/studere politikk på sine særsegne områder.

Eit konkret forslag er at »Kapitalen»-studiane, KK-kampanja, innrettinga på arbeidarklassen og beredskapsdiskusjonen skal vere obligatoriske. Andre emner må takast opp innafør den individuelle planen til dei einskilde laga.

STYRK DET INTERNE PARTILIVET

»KANG«

1. TF bør igjen begynne å komme ut en gang i måneden. Slik det er idag, kan det ta 4 måneder fra et innlegg påtenkes til det kommer ut til resten av medlemmene, og ytterligere 4 måneder før en får svar eller reaksjoner. Dette er en parodi på det indre livet i et kommunistisk parti, og kanskje en av de viktigste årsakene til at mye av linjekampen foregår eksternt, utafor partiet (i KK, Røde Fane, og endog i bøker - Øl, St, P, i). At linjekampen blir brettet ut for offentligheten, kan bidra til å styrke oppløsningstendensene i partiet og svekke det ytterligere.

2. Det bør settes opp en framdriftsplan som går ut på å konkludere hva som skal

være partilinja i en rekke sentrale spørsmål:

- Er Kina fortsatt et sosialistisk land?

- Var Stalin en marxist-leninist, og var det proletariatets diktatur i Sovjet under Stalin?

- Står vi fortsatt ved teorien om kontrarevolusjonen?

- Var kulturrevolusjonen en i hovedsak bra eller dårlig ting?

Vi kan ikke leve i ubegrensa tid framover med alle disse spørsmåla uavklart, uten at det får konsekvenser for organisasjonens styrke. (Enhet-kamp-enhet, enhet i tanke - enhet i handling).

OM KVINNEUNDER TRYKKINGA I PARTIET OG FLUKTEN FRA INDUSTRIEN

Politiske kamper foregår uavhengig av hverandre, men virker inn på hverandre.

Vi har hatt to store kamper i partiet som kan se ut som to vidt forskjellige ting:

1. Kampen for å innrette partiet på industri.

2. Kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet.

Hvis vi ser nøyerer etter på årsakene til utmeldinger og flukt fra industrien så trur jeg vi vil oppdage at kvinnelige kameraters kamp for rett til å ta ledelsen i partiet, og å fungere i arbeid kombinert med

»ASBJØRN«

familie/unger/husarbeid i stor grad har retta seg mot partiets innretting på arbeiderklassen.

Eks: Treskiftsarbeideren i partiet med to unger og hvor kona jobber medfull jobb i grunnskolen som lærer (50 timers arbeidsuke). Helsa hennes sprekker og motsigelsen står mellom helsa hennes eller jobben for henne, hvis mannen fortsetter

som to/treskifts arbeider. Hun kjemper for kvinners rett til arbeid og denne kampen må da rette seg mot skiftarbeid eller industriarbeid i det hele tatt fordi motsigelsen ellers vil bli han eller henne i jobb. Hva ville ha skjedd dersom mannen ikke hadde vært i partiet/ikke hadde rettet muligheter til en «bedre» jobb? 1) Skilsmisse, 2) hun underkaster seg mannens arbeidsvilkår, evt. tar deltidsarbeid/vikar-jobber.

Disse motsigelsene står skarpt f.eks. blant pendlere (dagpendlere og ukependlere), oljearbeidere osv.

Ellers kan vi godt tenke oss at mannen hadde tatt seg korrespondansekurs og blitt f.eks. tekniker. Mener partiet har møtt disse motsigelsene med en fullstendig håpløs idealisme.

Kampen i kvinnebevegelsen retter seg nå med rette mot deltidsarbeid som underminerer kvinners like rett til arbeid og uavhengighet av mannen.

Parolen om 50/50 fordeling av husarbeidet er et helt nødvendig vilkår for å sikre kvinners rett til full jobb. Men er sjølsagt helt utilstrekkelig til å løse motsigelsene over. Det ville være å privatisere problemet.

Kvinneundertrykkinga i partiet har bestått bl.a. i å gi kvinnes rettigheter på

båten bare folk kunne jobbe i industrien, eller i politisk full jobb i partiet. Vi har fått en ny versjon av at «kvinnene skal tie i forsamlingen»! Men kampen mot kvinneundertrykkinga i partiet har til nå fått konsekvenser dels i flukt fra industrien for folk som ved å gå i «bedre» jobber ikke lenger hindrer ektefellene å jobbe fullt ut, - dels i utmeldinger der politisk progressive kvinner aktivt har drevet mannen ut av partiet (eller gått ut sjøl) for å kombinere fullt arbeid med familie/unger. Bare fra min organisasjon mener jeg dette har gått igjen som et mønster i samtlige utmeldingssaker!

Hva er løsningen? Trur dette må kreve et uhyre alvorlig og grundig arbeid rundt spørsmålet kaderforing og forholdet politisk arbeid og familie/husarbeid-/unger/nærmiljø/slekt. Vi står ennå i mange tiår/hundreår? i «nødvendighetens rike» når det gjelder kjernefamiliens syltynne rammer rundt ressursene. Her må vi kjempe for å vinne ny konkret erfaring i partiet. Men vi vinner også bare disse erfaringene dersom vi utvikler linjene i kvinnekampen som gir kvinnene (i arbeiderklassen) svar på hvordan de skal kjempe mot deltidsarbeid eller å bli husmor, når mannen er pendler/skiftarbeider eller oljearbeider!

REKRUTTERING FRA ARBEIDERKLASSEN

I bilaget til august-TF står det på side 3:

»Det verves så godt som ikke arbeidere til partiet på arbeidsplassene.»

Dette er et ganske stort paradoks. At vi i den klassen som vi iallfall programmatisk har prioritert høgest, og som vi hevder er den ledende og mest revolusjonære klassen ikke makter å få

partimessig tilslutning, for tida. På sikt må dette virke demoraliserende på medlemmene og ødeleggende for partiet.

Derfor er det bra at dette er prioritert arbeid for tida.

Det er nokså åpenlyst at disse problemene må stimulere spekulasjoner og diskusjoner om det virkelig er slik at arbeiderklassen er så viktig historisk som

vi har hevda - om det er den ledende og mest revolusjonære klassen. Jeg håper andre fanger opp denne invitten. I dette innlegget lar jeg denne diskusjonen ligge.

Jeg vil i hovedsak ta for meg en del »ytre« forhold som jeg mener kan være med å gjøre det vanskelig å rekruttere direkte fra arbeiderklassen eller for den del - gjør det vanskelig å holde på disse medlemmene. Flere har sikkert opplevd at vi har rekruttert fra arbeidsplasser, men at disse medlemmene har forsvunnet ut etter et par år. Dette bildet er ikke entydig, men jeg griper fatt i det negative. Det er det som er viktig nå.

Sjøl om denne diskusjonen, og arbeidet med å innrette partiet bedre på arbeiderklassen skulle bli vellykka, så tror jeg det er riktig å ha føttene på jorda. Det vil ikke kunne bli snakk om store tall. Jeg vil tro at hvis vi klarer å rekruttere 1-2 personer i gjennomsnitt i året fra arbeidsplasser i størrelse Salten Verk, så må vi kunne si oss godt fornøyd.

Da jeg kom med i partiet, var noe av det første jeg var med på å selge aviser i arbeiderboligene til en større fabrikk. Dette førte raskt til studiesirkel og rekruttering av flere personer i løpet av et halvt års tid. I tidligere diskusjoner i avdelinga har jeg oppsummert det slik: Denne framgangen ga oss en farlig optimisme.

Vi er ikke like interessert i alle arbeidere til partiet. Vi ønsker de mest framskredne og bevisste. Det vil til en viss grad si intellektuelle arbeidere. - Arbeidere som grovt sagt er interessert i bøker og teoretiske spørsmål, og som »vet« en del mer enn det som er vanlig på arbeidsplassen. Nå er det slik at det også vil være disse arbeiderne som har størst mulighet til å avansere i samfunnet - å bli noe anna enn arbeidere. Med noen unntak er det vel ikke så mange som *velger* å bli arbeider fordi det er det en helst vil - det en liker best eller har størst interesse for.

Mange av oss som er blitt kalt sosialdemokratiets barn, som ikke ville vedkjenne seg sitt opphav - vi valgte heller ikke å bli arbeidere fra starten. Jeg vet flere fra styret i fagforeninga mi som i løpet av få år har gått ut av foreninga og starta privat bedrift. Vi kjenner også til mange eksempler på tillitsmenn som er blitt »forfremma« til både formenn og personalsjefer. Det er også slik at det er atskillig lettere å avansere klassemessig i dag enn for 20 - 30 år sida med bedre tilgang på studieplasser og lån.

Hvor sterkt dette ønsket om å komme seg ut av klassen er i arbeiderklassen som helhet, vet jeg ikke. Men hos en del er dette sikkert tydelig tilstede. Dette er ikke moralisering fra min side. Det er ingen grunn til å romantisere det å være arbeider. Har en mulighet til å komme vekk, så gjør en det. For klassen som helhet vil det vel gi seg uttrykk i at en ønsker å finne en »bedre« jobb. Dette har vi altså å konkurrere mot når vi ønsker å rekruttere. Dette kan jo virke uoverstigelig. Vi ønsker jo at de vi rekrutterer skal fortsette å være arbeidere. At de skal »vive« livet til kamp for arbeiderklassens frigjøring gjennom revolusjon.

Noen ganger vil det være slik at en ikke har noe anna valg enn å kjempe sammen med klassen. Men det som vil være utslagsgivende - vil jeg hevde er klassebevisstheten og klassestandpunktet til den enkelte arbeider og klassen som helhet. At en oppfatter seg som *en klasse* som står i motsetning til en annen klasse - borgerskapet. Klassens mulighet til å kjempe vil være avhengig av dette. Likeledes vår mulighet til å rekruttere. Ved rekruttering vil også særegen partipropaganda ha stor betydning. Dette er altså den motvekten vi har. Jeg vil påstå at styrkinga av klassekamplinja i fagbevegelsen og den økte klassebevisstheten som vi har sett de siste

ti årene, i hovedsak er partiets verk.

Om vi klarer å rekruttere arbeidere til partiet, så må vi også innse at det faktisk er et problem å holde dem i partiet. Ikke slik at de nødvendigvis får motsigelser til politikken eller blir partifiender. Det tror jeg er heller sjelden. (Bare for ikke å bli misforstått - bildet om at «vanlige» arbeidere faller fra etter kort tid er ikke entydig).

Jeg tror grunnen er mer alminnelig «ikke politisk». Vi må se på hvilket tilbud partiet *virkelig* er, for nye medlemmer, både politisk, sosialt, tilbud på oppgaver, mulighet til personlig utvikling og til sjølrealisering. Vårt parti er et proletært parti, men det krever mye almann-kunnskap å være med. F.eks. i historie, samfunnsfag, ja til en viss grad også i matematikk og språk. Jeg skal ikke overdramatisere dette, men jeg tror faktisk at folk uten gymnas kan ha problemer med å henge med på lasset. Det kreves en god del intellektuell kunnskap for å kunne fungere bra i partiet. Og slik mener jeg også at det skal være. Evnen til å studere, analysere, strukturere og lede krever intellektuelt arbeid. Og det er jo det partiet driver med.

Jeg mener ikke det skal stilles slike intellektuelle krav for å kunne bli med i partiet. Men vi må skaffe oss et apparat som hjelper nye medlemmer til å skaffe seg visse almann-kunnskaper. For å si det enkelt, så vil det være et spørsmål om

kaderfostring. Personlig ser jeg ikke hvordan vi skal løse akkurat dette for tida. Spørsmål om kaderfostring har jeg knapt hørt nevnt de to siste årene. Jeg ser faktisk ikke at vi har ressurser til det. Jeg vil bare nevne hvordan de prøver å løse dette i Trondheim. Der vurderer de å starte partiskole for nye medlemmer med vanlig undervisning to ganger i uka. Jeg oppfordrer andre om å komme med ideer til dette. For vi må løse problemet på en eller annen måte. Ellers vil vi miste folk fordi de føler seg underlegne. Nye medlemmer må kunne hevde seg, de må bety noe hvis partiet skal bli et brukbart tilholdssted.

Jeg hadde mer på hjertet, men dette blir langt nok likevel. Jeg får komme igjen ved neste korsvei.

For at ikke dette innlegget skal bli hengende i lause lufta, så vil jeg markere at når det gjelder rekruttering fra arbeidsplassene så tror jeg vi må gå tilbake til 73/74, og der undersøke på hvilken måte vi jobba som ga så godt resultat. Jeg tror vi må jobbe på samme måte nå, men justere for de forskjellige endringene som har skjedd i mellomtida. Partiet, partipropagandaen og Klassekampen må inn på arbeidsplassene igjen *sjøl* om vi ikke har svar på alle spørsmål. Det holder ikke å gjemme vekk partiet som vi gjør nå.

Lars K

PÅ STEDET HVIL - ELLER FREMAD MARSJ?

Overskrifta jeg har satt på dette innlegget mener jeg viser de mulighetene vi har i tida framover. Mitt inntrykk er at vi en god stund har stått på stedet hvil og venta på marsjordre. Marsjorden har

»VIDAR»

ikke kommet fordi offiserene har hatt nok med å holde troppene samla og har

ikke evna å tenke nye veier.

Før i tida, midt i 70-åra, da undertegnede sto på sidelinja, skjedde det nytenkning. Det blei tatt tiltak for å styrke partiarbeidet i arbeiderklassen. Proletariseringskampanjen. En viktig og nødvendig kampanje, sjøl om det har vært en del kader som har gått den motsatte veien den siste tida. Denne kampanja førte til et visst rotfeste i arbeiderklassen.

I dag er tida kommet for å oppsummere situasjonen. Hva har vi oppnådd? Som alle vet. Tillit, tillitsvern osv. Vi har arbeidet ivrig i fagforeningene for å gå i spissen for arbeiderklassens økonomiske og politiske kamp. Dette har vært gjort bra. Men så har det stoppa. For etter Engels' tredeling er den ideologiske kampen likestilt med den økonomiske og politiske. Nå mener jeg tida er inne for å føre denne teorien ut i praksis. For at vi skal kunne lykkes må vi gro djupere røtter i arbeiderklassen. Vi må bli en del av klassen også sosialt, ikke bare på arbeid og i fagforeninger, men og i fritida. Hvor mange er blitt revolusjonære etter å ha hørt kommunister på arbeid og i fagforeninga? Få eller ingen. Det er ved den sosiale kontakten og diskusjonene folk blir bevisst sin stilling, ikke ved å lese en og anna løpeseddel og overflatisk kontakt. Min påstand er: Progressive og kommunister omgås hovedsaklig med progressive. Dette er den enkleste måten å ha sosial kontakt på. Vi er jo i hovedsak enige. Jeg vil ikke avvise denne formen for kontakt, den er verdifull, men alt med måte.

Vi har flere måter å komme ut av denne sekterismen på.

1. Begynne å omgås arbeidskamerata i fritida.

2. Vi må ferdes der folk ferdes, uten bestandig å samles i progressive gjenger.

3. Vi må delta i aktivitetene der arbeidskamerata våre deltar.

4. Vi kan og trekke flere inn i det lille miljøet vi omgås i.

5. Vi får starte aktivitetene og holde fram med aktivitetene der fler enn kommunistene og progressive deltar.

Såfremt vi klarer å gjennomføre noe av dette, og samtidig fortsette vårt utadretta(3) arbeid for massen sin velferd, da kan vi regne med gjennombrudd for politikken vår. Først ved praksis kan vi se om det holder stikk. Er vi villige til å gjøre noe slikt?

En annen viktig ting som det må tas kamp mot, for å oppnå framskritt, er den tiltakenes liberalismen i partiet. Liberalisme er så mangt. Uvilje mot verv innad. Dårlig disiplin. Stiller for lite krav til seg sjøl. Mangel på kritikk/sjølkritikk. La det bli et ansvar for hele partiet og det enkelte medlem å ta et oppgjør med disse tendensene, slik at vi igjen kan bli et slagkraftig parti som går i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp.

En tredje forutsetning for framgang er studia. Vi må fostre oss sjøl, utvikle politikken slik at vi sjøl er bevisst den politikken vi går ut med. Men studia må ikke bare forbeholdes partikader. Vi må la så mange som mulig få del i kunnskapen om den vitenskapelige sosialismen og revolusjon.

Fjerde viktige forutsetning er ungdomsarbeid og igjenoppbygging av ungdomsforbundet. Det finnes grunnlag for revolusjonær aktivitet blant ungdommen til tross for høyrevinden. Det gjelder bare at vi evna å utnytte muligheten som er tilstede og ta et fast grep om ungdomsarbeidet. Vi kan ikke la det skure å gå lenger. Skal det være sånn at når vi er mettet av dage, så er m-l bevegelsen likke mettet av dage? Æ bare spør?

KRITIKK AV A

Vi synes uttalelser fra Sigurd A (vi tror det var den 13. januar på Østlandssendingen) om KKs økonomi virket uheldig. Han framstilte situasjonen slik at avisa var nærmest på konkursens rand, og det falt ord som »Det var galskap å starte dagsavis da vi gjorde det uten statlig støtte.» Det er mulig at S.A. har saklig rett i dette, men vi synes slike

uttalelser og uttalelser om økonomi først bør komme i KK eller forberedes internt. Vi mener å merke at folk reserverte seg overfor tanken å gi penger til avisa, fordi det er liten vits i å hive midler inn i et konkursbo. KK bør tenke på sine lesere og partiet når slike proklamasjoner går ut.

Lag i Oslo.

SVAR FRA A

Jeg har ikke uttalt meg til Østlandssendinga 13.januar. De laget derimot »sin egen vri» på et intervju med meg i »Økonomisk Rapport». Jeg mener at det jeg sier i intervjuet både er nøkternt og i samsvar med alt vi ellers har

sagt om KKs stilling eksternt og internt.

Sjøl hørte jeg ikke Østlandssendingas versjon, men fikk den seinere referert. Det jeg beklager er at jeg ikke tok opp saka i KK seinere, ettersom en del folk tydeligvis »undra seg» over radioens versjon.

Sigurd A

VEDTEKTENE

RETTING TIL FORSLAG 1.PKT.B

Her er siste del utelatt, forslaget skal avslutte sånn:

»Landsmøtet velger en valgkomite. Landsmøtet velger en kontrollkomite på minst 3 medlemmer. Disse skal ikke sitte i SK, DSer eller utvalg opprettet av disse.»

Vi gjentar hele forslag 1, B her sånn det skal være:

B
Landsmøtet innkalles av sentralkomiteen. Landsmøtet holdes hvert 4. år.

Landsmøtet innkalles dessuten hvis sentralkomiteen finner det nødvendig eller hvis distriktsorganisasjoner eller

grunnorganisasjoner som representerer 1/3 av medlemmene krever det.

(Det er tilstrekkelig med flertallsvedtak). Landsmøtet behandler beretning og revidert regnskap for siste periode og arbeidsprogram og budsjett for den kommende periode.

Landsmøtet velger formann.

Landsmøtet velger sentralkomite.

Sentralkomiteen konstituerer seg sjøl og velger politisk utvalg og sitt arbeidsutvalg.

Landsmøtet velger en valgkomite.

Landsmøtet velger en kontrollkomite på minst 3 medlemmer. Disse skal ikke sitte i SK, DSer eller utvalg opprettet av disse.

TO LEDELSER = INGEN LEDELSE

Dette er en polemikk mot forslaget om å vedtektsfeste en landsmøtevalgt kontrollkomite'.

Forslag merket G omhandler mandat for denne kontrollkomite'en og lyder:

»Kontrollkomite'ens oppgave er å overvåke og kontrollere ledende kameraters, valgte organers og oppnevnte utvalg og komiteers arbeid. Kontrollkomiteen skal behandle all kritikk av overfornevnte og har plikt til å gi skriftlig svar innen 2.mndr. fra klagen er mottatt.»

Dette er et forslag om å velge *to* ledelser, der den ene har til oppgave å kontrollere den andre. Hvorfor det er det? Jo, fordi komite'en velges av Landsmøtet på linje med SK. Og fordi mandatet er *uten* begrensninger når det gjelder hvem som skal kontrolleres og hvilke forhold som skal kontrolleres. Etter forslaget skal komite'en behandle *all* kritikk av ledende kamerater, valgte organer i partiet og oppnevnte utvalg og komiteer». Men komiteen skal ikke bare behandle kritikk den får inn ang disse personene og utvalgene, den skal også »overvåke og kontrollere» arbeidet til disse kameratene og utvalgene.

Dette mandatet plasserer kontrollkomiteen i makt, innsyn og arbeidsmengde/oppgaver på linje med/over SK. Og hvem skal kontrollere

denne »allmektige» komite'en?

I vedtektene, §5 står følgende:

»Partiets organisasjonsprinsipp er den demokratiske sentralismen, som er proletariats organisasjonsform. De ledende organer på alle plan blir valgt etter demokratisk rådslagning. Hele partiet må strengt underordne seg en gjennomført og enhetlig disiplin: Den enkelte er underordnet organisasjonen, mindretallet er underordnet flertallet, lavere organer er underordnet høyere, og hele partiet er underordnet *sentralkomiteen*.» Den kontrollkomite'en dere har foreslått er plassert på »si'a» av den demokratiske sentralismen. For skal den gjøre den jobben dere har tiltenkt den, kan den jo ikke være underordna Sentralkomiteen. Hva når (for det *må* jo skje) SK og Kontrollkomiteens blir uenige om hvordan et bestemt landsmøtevedtak ang. f.eks. et politisk linjespørsmål skal forstås eller gjennomføres?

Det systemet dere foreslår for kontroll med ledelsen gjennom en landsmøtevalgt kontrollkomite' kan ikke gjennomføres i et parti med demokratisk sentralisme. Det vil bryte med prinsippet om 'en ledelse.

Kåre,
Medlem av
Vedtektskomite'en.

KVINNEKVOTERING I AKP

Lise og Lotte har foreslått at vi skal vedtektsfeste kvinnekvotering til ledende organer i AKP(m-l). Forslaget går ut på at det skal være minst 50% kvinner i slike

organer.

Jeg er enig i at vi bør vedtektsfeste prinsippet om kvinnekvotering. Vi går inn for dette prinsippet i de fleste andre

sammenhenger, og vi har saklige og gode argumenter for det. Jeg kan ikke forstå at disse argumentene ikke gjelder også i prinsippet. Kvinners politiske innsats og nivå blir lett nedvurdert i forhold til menns. Det er svært viktig å få kvinner i ledende posisjoner i et kommunistisk parti, ja, viktigere enn de fleste andre steder. Og utviklinga på dette området har ikke akkurat gått med sjumilssteg. Det må skarpere lut til. Erfaringene fra RV, som har vedtatt at det skal være 40% kvinner på listene, og det samme på listetoppene, viser at en slåss hardere for å få det til når en har et forpliktende vedtak.

Jeg er også enig i at kvoteringa bør gjelde distriktsstyrer og SK, ikke lagsstyrer. Mitt inntrykk er at det kryr av kvinner i lagsstyrene, mens det tynnes dramatisk når en kommer opp på DS-nivå.

Men å vedtektsfeste en kvinnekvalotering på 50% synes jeg blir for stivbeint. Vi kan ikke oppheve kvinneundertrykkinga, heller ikke i partiet, med ett slag. Med en slik bestemmelse risikerer vi å tvinge flere partidistrikter til å bryte vedtektene, eller kanskje fungere for trekvart maskin. En kvoteringsbestemmelse må være slik at den tvinger partiet til å strekke seg og til å slåss for å oppfylle den, men det er ingen vits i å stille idealistiske krav. Mitt syn er at vi bør legge oss på et lavere nivå enn 50%

For oss kvinner er det imidlertid viktig

at vi på forhånd er klar over at et slikt vedtak forplikter. Det betyr, helt konkret, at mange av oss blir nødt til å påta oss større arbeidsbyrder, mer ansvar enn det vi har idag. Vi må ikke innbille oss at det finnes en hemmelig reserve av abstrakte, frittflytende superkvinner i partiet som bare kan puttes inn i ledende posisjoner for å fylle kvoten. Visst finnes det en stor reserve av flinke og dugandes kvinner, men det er kvinner med barn og dobbeltarbeid, stiv nakke og hodepine, manglende sjøltillit og redsel for å fly. Kort sagt, det finnes ingen andre enn oss, konkrete kvinner med vanlige kvinneproblemer. Og det er vi som må fylle de ledende posisjonene.

Det klarer vi flott, hvis vi tar den kampen, både med mannfolka og oss sjøl. Jeg vil hilse et vedtak om kvinnekvalotering hjertelig velkommen dersom jeg veit at flertallet av kvinner som stemmer for det, tenker som så: Dette betyr at jeg personlig må belage meg på å rykke minst ett hakk opp i oppgavehierarkiet. Det er nemlig bare på den måten kvinnekvaloteringa kan bli noe mer enn et papirvedtak.

Så la oss få fres på kampen nå, mot nedvurdering fra mannfolka og manglende tro på oss sjøl, for oppgaver vi kan vokse på og for eventuell nødvendig omfordeling av oppgaver i hjemmet.

Bergtora.

VEDTEKTS-FORSLAG

BEGRUNNELSE

Tillegg til §7, 4 avsnitt:

»Delegatkonferansene er en del av distriktsårsmøtet/landsmøtet.»

Siden det i dag blir reist tvil/kan reises tvil om delegatkonferansenes status i partiet, mener jeg at denne presiseringa er nødvendig.

Torunn.

KJØNNSKVOTERING I PARTIET

Jeg har vært med på å lage et forslag til vedtektene. Forslaget går ut på at det skal være minst 50% jenter i alle styrer og utvalg over avdelingsnivå (dvs. UDS, DS, SK). Hvis det blir vedtatt, tror jeg slett ikke at kvinneundertrykkinga i partiet tar slutt med det. For tenkinga i vårt parti avspeiler tenkinga ellers i samfunnet. Forslaget er ment som en del av kampen mot kvinneundertrykkinga.

HVORFOR KJØNNSKVOTERING?

(Jeg kan ikke være lang her, men regner med rik anledning til å delta i debatten som vil komme). Kvinnene i vårt parti står på i årevis, leder mange slags arbeid, velges til tillitsverv i masseorganisasjoner og har mye erfaring. De er en enorm, og i ganske stor grad ubrukt ressurs for partiet. Men når det er snakk om ledende verv, viser det seg at det er mest menn som har dem. Kjønnskvotering vil tvinge valgkomiteer av alle slag til å leite fram kvinner, og at forslag på kvinner *må* stilles, sånn at de usynlige blir synlige. Uten tvang (kvotering) har jeg liten tru på at mange jenter får være med på å lede. For alltid finnes det ett argument mot jenter: De har ikke erfaring i å lede, og da velger vi de som har erfaring, og da får ikke jenter erfaring i å lede, og da.... osv. osv. i en endeløs sirkel.

En annen side av saken er at partiet *trenger* kvinner i ledelsen for å komme nærmere massene. Jeg tror at kvinner i partiet lettere ser den kvinnelige delen av arbeiderklassen enn hva menn har gjort. Ellen A. sier i Røde Fane nr. 1-2/83 at den som vil tenke med hensyn på arbeiderklassen, må tenke på kvinnene. Les sjøl, så bruker jeg ikke plass her.

En tredje sak er at det kanskje er lettere å få kjempa igjennom at partiet som helhet må ta kvinnekampen alvorlig, hvis ledelsen består av minst 50% kvinner. Sånn at det blir lettere for ledelsen å forstå hva kvinneundertrykkinga dreier seg om. Dette vil ganske sikkert være til fordel for kvinnekampen i samfunnet - men også fordel for rekrutteringa til partiet.

Kvotering vil stille nye oppgaver. Kvinner sier ofte nei til å gjøre en del arbeidsoppgaver. De tror nemlig ofte at de ikke greier dem. Kvotering må bety at kvinner stiller opp og gjør ting de ikke har gjort før. Men det må også bety at partiet planmessig fostrer kvinner til lederjobber (og ikke sekretærjobber!). Skoleringskurs for kvinner om alle slags emner må til, ikke minst for å styrke kvinnes egen sjøltillit.

Anna.

OM FORSLAGET TIL KJØNNSKVOTERING

Jeg er uenig i forslaget om å innføre en kjønnskvotering i partiet hvor vi vedtektsfester at 50 (eller 40%) av styrene skal være kvinner. Jeg vil støtte mange av argumentene for at det må arbeides særskilt for å få flere kvinner inn i styrer og utvalg særlig fra DS-nivå og høyere. Det blir gjort for lite for å fostre fram flere kvinner både til eksterne og interne verv i partiet. Men jeg mener at å vedtektsfeste dette vil føre med seg en del skadevirkninger som vil være uheldige i partiet. Vi er et lite parti. Det er hele tida vansker med å fylle plasser i styrer og utvalg. Ved å vedtektsfeste dette så vil vi bryte vedtektene viss vi ikke klarer å finne fram til tilstrekkelig antall kvinner, eller vi vil la styrer og utvalg forbli ubemanna til vi klarer dette. Dette vil bare påføre partiet skader istedet for å oppnå det vi ønsker, få fram

arbeidsdyktige styrer og utvalg og fostre fram flere kvinner til å fylle disse vervene. Etter en artikkel om kvinneundertrykking i partiet som sto i et tidligere TF førte det til at flere DS satte seg målsettinger før årsmøtene om å få valgt inn flere kvinner. Dette ga resultater. Poenget i den artikkelen var å bruke kvotering som en metode for å få fram flere kvinner. Dette er jeg for og jeg mener vi skal fortsette langs den linja. Jeg er for at landsmøtet fatter vedtak hvor f.eks. 40% kvinner er normgivende retningslinje ved valg til styrer og utvalg. Samtidig utfordrer jeg kvinneutvalget og andre til å få fram flere metoder til å fostre fram kvinner i partiet. Det er det som må til, ikke bare et vedtektsforslag om kvinnekvotering.

Frank H.

PARTIETS VEDTEKTER OG RØD UNGDOM

Partiets nåværende vedtekter er bare med små endringer de samme vedtektene som ble vedtatt på AKPs 2. landsmøte i 1976. På mange måter ble disse vedtektene utformet i den atmosfæren som var skapt i kampen mot høyreavvikler i ml-bevegelsen. Ungdomsforbundas vedtekter ble samtidig endret. I første rekke for å få inn ungdomsforbundas underordning under partiet på en klarere og skarpere måte. Rød Ungdom vedtok på sitt landsmøte i 1981 å oppheve disse vedtektene. I første rekke ble de endra i retning bort fra de »albanske» formuleringene. Vi mener partiets

vedtekter, slik de er vedtatt på landsmøtene i 1976 og 1980, fremdeles er preget av en del slike »albanske» formuleringer, til tross for at de verste ble luket ut i 1980. Vi mener f.eks. det er helt uholdbart at partiets vedtekter (som er vedtekter for partiets medlemmer) skal ha paragrafer som også gir bestemmelser for medlemmer av ungdomsforbundet som ikke er medlemmer av partiet. I åttende kapittel, §20 står det:

»Partimedlemmer i ungdomsforbunda, alle i ledende tillitsverv og *alle medlemmer av Rød Ungdom og NKS* må bekjempe alle tendenser til å ta lett

på forbindelsene med partiorganisasjonene, til at ungdomsforbunda atskiller seg fra partiet, til å vurdere AKP(m-l), Rød Ungdom og NKS som parallelle og likeberettigta organisasjoner osv.» (Understreket her).

En ungdom som blir medlem av Rød Ungdom godkjenner våre vedtekter og allmenne politiske linjer, forplikter seg til å jobbe etter evne i en grunnorganisasjon og opptre lojalt overfor Rød Ungdom utad og betale medlemskontingenten. I og med at han/hun godkjenner vedtektene støtter han/hun også at Rød Ungdom er AKPs ungdomsforbund og at vi bygger på partiets prinsipp-program. Vedtektene slår også fast at Rød Ungdom arbeider under ledelse av partiet. Men partiets nåværende vedtekter forplikter altså medlemmene av ungdomsforbundet *utover* dette. Partiets vedtekter, som medlemmer av ungdomsforbundet *ikke* må godkjenne før de blir medlemmer, gir i dag forordninger for disse medlemmene. De fleste nye medlemmer av Rød Ungdom har vel ikke lest partiets vedtekter (og det stilles heller ingen slike krav til dem), men likevel burde de altså gjøre det - fordi de gir bestemmelser for hva de skal gjøre. Dette er og blir uholdbart - og må lukes ut av partiets vedtekter.

DET DEMOKRATISK- SENTRALISTSKE FORHOLDET

Diskusjonen om forholdet mellom partiet og ungdomsforbundet har bølget fram og tilbake i Rød Ungdom. I første rekke fordi partiet virkelig har gjort store overgrep mot ungdomsforbunda. Spesielt har dette slått ut i perioden 76-77-78. Etter dette har vel hovedproblemet snarere vært at partiet ikke har leda ungdomsforbunda. Men etter vårt syn kan ikke denne diskusjonen reduseres til hva slags overgrep partiet har gjort mot

ungdomsforbundet. Diskusjonen er prinsipiell. I dag er forholdet mellom partiet og ungdomsforbunda sånn at alle organer (fra sentralstyret, ned til lagsstyrer) er underordnet partiets organer på samme plan. Dvs. at til syvende og sist har partiet direktivrett i forhold til alle medlemmer av ungdomsforbunda. Argumentasjon for dette systemet er at ml-bevegelsen må være en enhetlig bevegelse, at en må ha maktmidler for å hindre at en fraksjon eller revisjonistisk linje bruker ungdomsforbunda som grunnlag for å bekjempe partiet, og at det bare kan finnes en ledelse og at denne ledelsen er partiets ledelse.

Innvendingene mot dette systemet er at den demokratiske sentralismen bygger både på demokrati og sentralisme. I siste instans består demokratiet i partiet av at medlemmene velger representanter til landsmøtet og at disse vedtar en politisk linje, og velger en ledelse de tror er i stand til å lede partiet etter ei sånn linje. En virkelig fungerende demokratisk sentralisme er sjølsagt noe langt mer enn dette. Men leser en partiets vedtekter er det dette som utgjør kjernen i demokratiet i vedtekts-sammenheng. Problemet er da at ungdomsforbundets medlemmer ikke har noen tilsvarende rettigheter. Til syvende og sist består forholdet mellom partiet og ungdomsforbundet bare av sentralisme. Partiet har direktivrett over ungdomsforbundets medlemmer, men ungdomsforbundets medlemmer har i siste instans ingen innflytelse over partiets beslutninger og valg av ledelse.

Nå vil mange innvende at slik er det ikke i virkeligheten. Og det er riktig. I partiets vedtekter står det mye om at partiet må støtte og hjelpe ungdomsforbundet, høre på dets medlemmer, utvikle sjølstendighet og demokratiet etc. Men i prinsippet

oppfatter vi at forholdet er regulert slik vi ovenfor har beskrevet. Fordi alle ting som dreier seg om å ta hensyn til ungdomsforbunda avhenger av partiets gode vilje. Med vedtektene i ryggen kan de skyves til side.

Nå er ikke vi sterke talsmenn for å kopiere praksis fra Komintern-tida i den kommunistiske bevegelsen. Men det er likevel et spørsmålsteget for oss at forholdet mellom parti og ungdomsforbund i lengre perioder var annerledes i Komintern-tida, enn det nåværende forholdet mellom AKP og dets ungdomsforbund. Vi kan ikke huske at erfaringene fra Komintern i denne sammenheng er oppsummert. Lenin skrev i 1916:

»En annen sak

er ungdomsorganisasjonene, som åpent erklærer, at de ennå går i lære og at deres hovedoppgave er å utdanne sosialistiske partiledere. De må man hjelpe på alle måter, forholde seg så tålmodig som mulig til deres feil og forsøke å rette dem etterhvert og først og fremst på *overbevisningens* ikke på kampens vei. Det hender ikke sjelden, at representanter for de voksne og eldres generasjon *ikke forstår* å behandle ungdommen riktig. Ungdommen må nødvendigvis nærme seg sosialismen på *en annen måte* og ikke på *den* vei, og ikke *i den form*, *ikke under de* forholdene som deres fedre. Derfor må vi blant annet uvilkårlig være for ungdomsforbundets *organisatoriske selvstendighet*, *ikke bare* fordi at opportunistene frykter denne selvstendigheten, men også for sakens egen skyld. For uten fullstendig selvstendighet *kan* ungdommen hverken utdanne seg til gode sosialister eller forberede seg til å føre sosialismen *framover*. For ungdomsforbundenes fullstendige *sjølvstendighet*, men også for fullstendig frihet til å kritisere deres

feil! Smigre ungdommen skal vi ikke!»

V.I.Lenin,
Ungdomsinternasjonalen,
en notis, 1916.

Nå er ikke Lenin-sitater noe argument i seg sjøl. Men vi oppfatter at han har et poeng. Nemlig at den avgjørende forutsetning for å utvikle *sjølvstendige* kommunister er at disse har rikelig anledning til å prøve å feile, og dermed vokse. Uten en slik mulighet er det vanskelig å utvikle kommunister til partimedlemmer. Seinere i Komintern ble det også understreket at det måtte være politisk enhet mellom parti og ungdomsforbund. På den tredje verdenskongressen i 1921 ble det vedtatt:

»Å oppgi den politiske *sjølvstendigheten* betyr ikke i noe tilfelle at en avstår fra den organisatoriske *sjølvstendigheten*, som fra et fostringssynspunkt ikke kan omgås.»

Resolusjon om den Kommunistiske Internasjonalen og den kommunistiske ungdomsbevegelsen, vedtatt på 111 verdenskongressens 24. møte den 12. juli 1921.

HVORDAN KAN EN VEDTEKTSFESTE FORHOLDET MELLOM PARTI OG UNGDOMSFORBUND?

Vi mener at det ville vært en fordel hvis det i vedtektene ble slått fast at ungdomsforbunda var organisatorisk *sjølvstendige*. Dvs. at direktivretten falt bort. Men dette måtte kombineres med at det ble slått fast at ungdomsforbunda var politisk leda av partiet, at partiets ledelse var ml-bevegelsens ledelse, og at bevegelsen skulle opptre enhetlig utad. Det må diskuteres hvordan dette skulle utformes. Videre måtte det slås fast som i dag at ungdomsforbunda bygger på

partiets prinsipp-program. Dette innebærer at ungdomsforbundets *eksistens* ville avhenge av at det *forblir* partiets ungdomsforbund. Skulle det oppstå en situasjon der flertallet av ungdomsforbundets medlemmer, på et landsmøte, går mot partiet på avgjørende områder, vil de formelt sett, etter vedtektene, ikke lenger kunne regnes som partiets ungdomsforbund, med navna Rød Ungdom og NKS.

Vi tror videre at partiets ledelse i større grad enn i dag måtte foregå gjennom partimedlemmene. Partiet har anledning til å ha et ubegrensa antall partimedlemmer i ungdomsforbundet. Disse vil måtte være organisert i fraksjoner og være underordnet partiets demokratiske sentralisme. Men oppslutninga om partiets linje vil være

avhengig av at flertallet, på overbevisningens vei, slutter opp om den.

Vi har ikke tenkt gjennom alle sider ved en slik omlegging av partiets og ungdomsforbundets vedtekter. Men vi er overbevist om at det ville fjerne en årsak til stadig tilbakevendende diskusjoner i ungdomsforbundet. (Som faktisk til tider har tatt mye tid og krefter. Som en kuriositet kan det også nevnes at Rød Ungdom ikke er stønadsberettiga gjennom studieorganisasjonen Ny Verden p.g.a. av partiets vedtekter. Kravet til at en organisasjon skal være stønadsberettiga er at den er sjølstendig. Det er vi altså ikke!

For Rød Ungdoms
arbeidsutvalg.
Jens og Hans.

PARTIDEMOKRATIET OG LANDSMØTET

Svar til Svein: »Opposisjonen bare laget?» i januar-TF.

I forrige TF foreslår »Svein» at landsmøtedelegater pålegges rapportplikt tilbake til laga:

»Delegater til LM har informasjonsplikt *nedover* og kan møte opp på avdelingsmøter i alle avdelinger i sitt underdistrikt eller sin bransje, for å referere fra LM.... Alle medlemmer har rett til å vite *hvem* som er *deres* delegat til LM.»

Jeg synes dette er et nokså dårlig forslag.

DELEGATKONFERANSER BETYR
EI INNSKRENKING AV
PARTIDEMOKRATIET

På landsmøtet i -76 ble det ført inn en

bestemmelse i vedtektene som åpna for delegatvalg til landsmøtet i to omganger. Lagas rett til å være *direkte* representert på landsmøtet ble dermed suspendert.

Argumentene for dette var sikkerhetsmessige: Landsmøtet må være hemmelig. Å forene det med at alle lag skal være direkte representert på LM, er umulig. Sentralkomiteen må være hemmelig. Dersom sammensettinga av SK er kjent av hundrevis av folk, vil dette være nokså umulig.

På den andre sida var det klart for alle at denne ordninga betød ei innskrenking av partidemokratiet. Svein sier at en kan styrke demokratiet uten at LM blir noe større. Kanskje det. Men det opplagt beste ut fra en demokratisk synsvinkel, er at alle partilag velger delegater som møter direkte på landsmøtet.

LANDSMØTET ER EI DEMOKRATISK FORSAMLING

Svein sier at Bjørn N. (TF-februar-82) karakteriserer problemet helt korrekt. »Hva fæn er vitsen med å velge delegater i avd., når delegatene har total munnkurv? - Ingen veit hvem som har vært på møtet, og ingen veit hvem som er valgt.»

Ei svært så rotete problemstilling, etter mi mening.

Vitsen med å velge delegater i laga er først og fremst at *ei forsamling av valgte delegater fra alle deler av partiet er partiets høyeste organ*. Om delegatene blir valgt direkte eller i to omganger forandrer ikke at det er sånn. Hvorvidt delegatene har munnkurv tilbake eller ikke, har heller ikke noe med dette å gjøre. Linja og sammensettinga av ledelsen skal avgjøres av ei forsamling av representanter for partiet, *valgt nedafra*. Det er først og sist vitsen med å velge delegater i laga.

»At ingen veit hvem som er valgt», er heller ikke riktig. Laga veit hvem de har valgt. Delegatkonferansen veit hvem den har valgt. Men laga veit ikke hvem delegatkonferansen har valgt. Og sikkerhetsmessig er det en fordel at det er sånn.

Det er allment godtatt i partiet at SK må være hemmelig. Sammensettinga av SK er kjent av alle som har vært på landsmøtet. Sikkerhetsmessig er det derfor en fordel at få medlemmer kjenner til hvem som var på landsmøtet. Dette argumentet må også tas med i betraktninga.

INFORMASJONEN FRA LANDSMØTET

Svein foreslår en ordning med

informasjonsplikt fra landsmøte-delegatene til laga. Trubbelet er at ei sånn ordning er ganske vanskelig.

Et landsmøte er ei omfattende affære. Det blir holdt plenums-møter, gruppe- og komitemøter. En del forslag som fremmes er mangfoldiggjort, andre blir bare lest opp. Forslag blir vedtatt, nedstemt, trukket, oversendt, vedlagt eller komitebehandla, det blir gjort protokolltilførelser.

Å pålegge hver enkelt delegat plikt til å referere dette tilbake til laga (og jeg går ut fra at vi snakker om å gi et referat som er noenlunde fyldestgjørende og noen lunde sobert) er fullstendig urealistisk. Ingen delegat vil være i stand til å gi et sånt referat, uansett om vedkommende noterte på spreng under hele møtet.

Ei anna sak er at ethvert forsøk på å gi et sånt referat nødvendigvis må bli mer eller mindre ensidig, subjektivt, personlig og politisk farga, tendensiøst. Uansett god vilje er det ikke til å unngå. Jeg vil tru at en vilken som helst landsmøtedelegat vil betakke seg for å bli referert i partiet på denne måten, og ikke minst av motstanderne sine på landsmøtet!

Å pålegge delegatene rapport- og informasjonsplikt er å pålegge dem ei umulig oppgave. (Gud veit hva de skal ha gjort for å gjøre seg fortjent til en sånn straff.)

Forslaget ditt tilfredsstiller sånn sett ikke kravet om informasjon til partiet fra landsmøtet.

TO MULIGHETER

Resultatet av landsmøtet er landsmøteprotokollen. LM har sjølsagt ingen mulighet til å lage ei beretning til partiet om sitt arbeid mens det sitter samla. Det fins dermed to muligheter til å gi informasjon til partiet om landsmøtets arbeid.

-Enten lager det nye SK ei beretning til partiet om landsmøtets arbeid. Det trur jeg må være et ganske hasardiøst foretagende! (»Seierherren skriver historia! »)

-Eller så informeres partiet på grunnlag av landsmøte-protokollen. Det var det som ble gjort etter siste landsmøte. Å snakke om at det eneste som partiet fikk, var «ei blække som velsigner enheten og vedtaka» er rett og slett tull-prat. Viss du går tilbake til det referatet som faktisk ble sendt ut i partiet, vil du finne både vedtatte og nedstemte forslag (»hvordan motsigelsene på landsmøtet sto»), og du vil finne avstemningsresultater (»hvor mange som sto for de forskjellige

sakene»). Referatet kunne vært fyldigere. Men det er noe annet.

PARTIDISKUSJONEN

Avslutningsvis sier du at »delegatene er nøkkelen i demokratiet for å videreføre diskusjonene som LM stilte åpne, og de linjer og spørsmål som ble vedtatt.» Fins det noe forbud mot dette? Om en landsmøtedelegat ønsker å føre en debatt på landsmøtet videre innad i partiet, fins det regler mot det? Jeg har aldri hørt om noe sånt forbud.

Roy.

INNHold:

Leder: Partiplanen for høsten 1983:	2.
Tidsplan for landsmøteforberedelsene	7.
Melding: Utmelding	8.
Melding: Obligatoriske studier	8.
Melding: Fra SKAU om uttalelsen fra Hammerfest AKP i KK	9.
Partiet og det internasjonale arbeidet	10.
AKP-fra Maoist-parti til Deng-parti	13.
Fram for en nøktern diskusjon om kulturrevolusjonenn!	15.
Er partikrise over?	17.
Styrk det interne partilivet	18.
Om kvinneundertrykkinga i partiet	18.
Rekruttering fra arbeiderklassen	19.
På stedet hvil eller fremad marsj?	21.
Kritikk av A. [redacted]	23.
Svar fra A. [redacted]	23.
Vedtektsdebatt: Retting til forslag 1 pkt. B	23.
-To ledelser = ingen ledelse	24.
-Kvinnekvotering i AKP(m-l)	24.
-Vedtektsforslag	25.
-Kjønnkvotering i partiet	26.
-Om forslaget til kjønnkvotering	27.
-Partiets vedtekter og Rød Ungdom	27.
-Partidemokratiet og landsmøtet	30.